

ството — не е нѣщо случайно, нито е изкуствено подготвено, както би били наклонни може би да го тълкуватъ самитѣ студенти; той се корени въ самото естество на работата, въ новия характеръ на борбата и най-вече въ новитѣ, прѣ-новитѣ срѣдства, съ които си послужиха студентитѣ. Тия срѣдства бѣха и си оставатъ недостойни за студенти и непозволенни дори за случаи, когато би се касаяло за права много по-свещени отъ правото да се отсѣтствува и да се образуватъ партийни клубове и дружества... И ако тѣ прибѣгнаха до тия срѣдства безъ да почувствуватъ недостойното въ тѣхъ, това ний не можемъ си обясни инакъ, освѣнъ като просто слѣдствие, отъ една страна, на общото за цѣлата наша училищна младежъ недовѣрие и неуважение къмъ учителя и наставника, а отъ друга — съ специалната психология на момента — душевното пиянство на студентитѣ, тѣхното „коллективно обезумяване“...

Да потърсимъ причинитѣ на движението, както и да освѣтлимъ ядката на самия въпросъ, т. е. на идеитѣ, въ име на които се поведе тая безполезна и неразумна и безцѣлна борба — е задачата на тия размишления. Случаятъ, който ме лиши отъ удоволствието да изпитама на своята кожа студентската обструкция отъ 30 мартъ; вториятъ случай, — самото ми положение въ Университета, положение на човѣкъ, който нѣма и не желае да има никакви други права освѣнъ ония, които дава аудиторията, — положение, което ме е запазило отъ всѣкакви външни (често по-силни и отъ вжтрѣшнитѣ) връзки съ Училището и на което